

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 115/2022-62

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Mgr. Evou Kováčekovou, advokátkou, Komenského 21, Banská Bystrica, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/81/2019-327 z 23. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Konanie **z a s t a v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu bola 7. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť, ktorou sa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 1“) a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka 2“, spolu aj „sťažovatelia“) domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil. Súčasne navrhli, aby im ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 115/2022-38 z 24. februára 2022 ústavnú sťažnosť sťažovateľov prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Skutkové východiská

3. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“), rozhodnutím č. k. OU-NR-OVBP2-2019/007990-25 z 15. marca 2019 vyvlastnil sťažovateľovi v prvom rade vlastnícke právo k pozemkom špecifikovaným v predmetnom rozhodnutí pre stavbu „[REDAKOVANÉ]“ katastrálne územie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (výrok I). Okresný úrad zároveň rozhodol, že sťažovateľovi 1 patrí za vyvlastnenie vlastníckeho práva finančná náhrada vyčíslená vo výrokoch IIa a IIb tohto rozhodnutia. Proti predmetnému rozhodnutiu podali sťažovatelia odvolanie, ktoré Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo dopravy a výstavby“) rozhodnutím č. k. 18232/2019/SV/52231 z 25. júna 2019 zamietlo.

4. Okresný úrad rozhodnutím č. k. OU-NR-OVBP2-2019/007990-26 z 19. marca 2019 dočasne obmedzil vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v tomto rozhodnutí, ktoré sú v spoluvlastníctve sťažovateľa 1 (výroky Ia a Ib rozhodnutia), a zároveň rozhodol o finančnej náhrade za dočasné obmedzenie vlastníckeho práva (výroky IIa a IIb rozhodnutia). Proti predmetnému rozhodnutiu podali sťažovatelia odvolanie, ktoré ministerstvo dopravy a výstavby rozhodnutím č. k. 18232/2019/SV/52388 z 25. júna 2019 zamietlo.

5. Proti rozhodnutiam ministerstva dopravy a výstavby uvedeným v bodoch 3 a 4 uznesenia podali sťažovatelia správnu žalobu. Uznesením správneho súdu č. k. 11S/81/2019-168 z 30. júna 2020 bola správna žaloba v rozsahu, v ktorom smerovala voči rozhodnutiu ministerstva dopravy a výstavby uvedenému v bode 4 uznesenia, vylúčená na samostatné konanie vedené na správnom súde pod č. k. 11S/118/2020.

6. Napadnutým uznesením správny súd postúpil vec vedenú pod č. k. 11S/81/2019 Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že nie je vecne príslušný na konanie. Vychádza z obsahu podanej žaloby a konštatoval, že žalobcovia nenapádajú výrok o vyvlastnení, ale „*rozhodnutie žalovaného, ktorý potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 15.03.2019, výlučne v časti IIa. IIb. výroku, ktorým okresný úrad ako vyvlastňovací orgán podľa § 13 ods. 1 zákona č. 282/2015 Z. z. rozhodol o náhrade za vyvlastnenie, v zmysle návrhu stavebníka (vyvlastniteľ) navrhovanej stavby..., keďže nedošlo medzi vyvlastniteľom a vyvlastňovaným (žalobcovia) k dohode o náhrade za vyvlastnenie.*“. Dôsledkom vecnej nepríslušnosti potom podľa krajského súdu musí byť postúpenie veci „*všeobecnému civilnému súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, t. j. Okresnému súdu Bratislava II, Drieňová 5, Bratislava (§ 14 ods. 2 zákona č. 282/2015 Z. z.), v obvode ktorého má sídlo vyvlastniteľ, resp. stavebník (§ 13 ods. 3 zákona č. 282/2015 Z. z.), ktorý je príslušný rozhodovať o vyššej náhrade za vyvlastnenie, keďže ide o civilný vzťah medzi vyvlastniteľom... a vyvlastneným (žalobcovia v rade 1/ a 2/ uvedení v záhlaví)*“. Uzavrel, že „*spor o vyššiu náhradu za vyvlastnený pozemok na účely výstavby diaľnice, ciest nad rámec sumy priznanej vyvlastňovacím rozhodnutím, nie je možné meritórne riešiť v správnom súdnictve, v konaní o preskúmanie zákonnosti správneho orgánu*“.

III. Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia uvádzajú, že podanou správnu žalobou sa domáhali nielen prieskumu náhrady za vyvlastnenie, ale tiež aj preskúmania výroku o vyvlastnení vlastníckeho práva. Podľa ich názoru sú dôvody krajského súdu *«hrubo arbitrárne. Nie je zrejmé, na základe akých podkladov Krajský súd v Nitre vôbec dospel k takýmto záverom. Predovšetkým nie je pravdivé tvrdenie, že sťažovatelia (v procesnom postavení žalobcov) napadli rozhodnutie správnych orgánov... „výlučne v časti IIa, IIb. výroku, ktorým okresný úrad ako vyvlastňovací orgán podľa § 13 ods. 1 zákona č. 282/2015 Z. z. rozhodol o náhrade za vyvlastnenie“.* Nie je pravda, že sťažovatelia *„nenapádajú výrok o vyvlastnení, ale výrok o výške náhrady za vyvlastnenie“.* Rovnako je iba polopravdivé a vytrhnuté z kontextu tvrdenie, že sťažovatelia *„sa domáhajú priznania vyššej náhrady za vyvlastnené pozemky, ako bola cena stanovená vyvlastňovacím orgánom“*, keďže toto je len jedna z množstva námietok, ktoré sťažovatelia namietali v odvolacom správnom konaní a následne aj v podanej správnej žalobe.».

8. V nadväznosti na uvedené sťažovatelia argumentujú, že *„žalobou, ktorú podali..., namietajú obe rozhodnutia v plnom rozsahu. Namietali, že rozhodnutia orgánov verejnej správy sú výsledkom nedbanlivého, nezákonného procesu, pričom vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. keď síce aplikovali správne predpisy, avšak nesprávnym, nedostatočným spôsobom. Ďalej namietali, že rozhodnutia sú nepreskúmatelne pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, keďže odôvodnenie prvostupňového vyvlastňujúceho orgánu, ako aj odvolacieho orgánu, sú veľmi stručné a pri viacerých podstatných argumentoch úplne absentuje akékoľvek zdôvodnenie obmedzenia vlastníckeho práva (napr. otázka preukázania verejného záujmu či primeranosti náhrady za vyvlastnenie). Namietajú, že oba vyvlastňujúce orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci. Navyše, predovšetkým vo vzťahu k žalobkyni v II. rade, došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, čo malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci.“.*

9. Sťažovatelia nadväzne poznamenávajú, že *„okresný súd sa... môže zaoberať len malou časťou žalobných návrhov, ktoré sťažovatelia namietali (konkrétne len tými, ktoré sa týkajú náhrady za vyvlastnenie v zmysle § 13 ods. 3 zákona o vyvlastňovaní), nebude sa však zaoberať ostatnými námietkami, ktoré sa týkajú samotného výroku o vyvlastnení nehnuteľností (§ 13 ods. 2 zákona o vyvlastňovaní), pretože v tejto veci nie je vecne ani miestne príslušným súdom. Tieto námietky zostanú bez odpovede, čo je v hrubom rozpore s platnou právnou úpravou, aj v rozpore s právom na súdnu ochranu a na spravodlivý proces.“.*

10. Napokon z ústavnej sťažnosti vyplýva domnienka nezrozumiteľnosti a zmätočnosti výroku napadnutého uznesenia, keďže krajský súd *«opomenul skutočnosť, že žaloba smeruje aj proti prvostupňovým rozhodnutiam... Neskôr v odôvodnení súd vysvetľuje že žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. 18232/2019/SV/52388 zo dňa 25.06.2019 vylúčil na samostatné konanie vedené na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 11S/118/2020. Výrok rozhodnutia však znie: „Súd postupuje vec Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.“. Uvádzanie rozhodnutia č. 18232/2019/SV/52388 zo dňa 25.06.2019 pred výrokom rozhodnutia súdu je zmätočné, pretože nie je zrejmé, ktoré konanie súd postúpil, ani či ho postúpil ako celok alebo len niektorú (neidentifikovanú) časť.».*

IV.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľov

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd k vecnej stránke ústavnej sťažnosti iba odkázal na dôvody napadnutého uznesenia a vyjadril názor o nedôvodnosti sťažnostnej argumentácie. Zároveň upozornil, že okresný súd, ktorému bola na základe právoplatného napadnutého uznesenia krajského súdu vec postúpená, predložil podľa § 43 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súdny spis z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o príslušnosti. Uvedená skutočnosť v spojení so subsidiárnou povahou konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má podľa názoru krajského súdu za následok vylúčenie právomoci ústavného súdu konať o ústavnej sťažnosti sťažovateľov. Rozhodovanie najvyššieho súdu je totiž účinným prostriedkom nápravy proti prípadnému porušeniu základných práv sťažovateľov, ak najvyšší súd dospeje k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu bola vec postúpená bez splnenia podmienok na to určených zákonom. Ústavný súd by tak podľa názoru krajského súdu mal konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľov zastaviť.

IV.2. Replika sťažovateľov:

12. Sťažovatelia v replike nesúhlasia s procesným posúdením veci krajským súdom. Zdôrazňujú, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu kasačná sťažnosť nie je prípustná. Podľa ich názoru *„dôvodom, pre ktorý nemožno konanie na Najvyššom súde SR považovať za právny prostriedok na ochranu základných práv a slobôd účastníkov konania v zmysle § 132 zákona o ústavnom súde, je skutočnosť, že tento proces nie je pre dané skutkové okolnosti jednoznačný a javí sa ako nezákonný, a teda nepoužiteľný“*. V tejto súvislosti s odkazom na kategóriu spoločne nadriadeného súdu podľa § 43 ods. 2 CSP tvrdia, že okresný súd *„identifikoval Najvyšší súd ako spoločne nadriadený súd. To však v prípade správneho súdu nemá oporu v zákone, keďže zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že Najvyšší súd SR je spoločne nadriadený súd správneho súdu a všeobecnému súdu konajúcemu v civilnej veci“*. Podľa sťažovateľov Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) reguluje iba prípad kompetenčného konfliktu vzniknutého po postúpení veci iného súdu správneho súdu, *„explicitne však nerieši opačný postup (a teda situáciu, ktorá nastala v prejednávanej veci), t. j. keď správny súd postúpil vec všeobecnému súdu a tento všeobecný súd s postúpením nesúhlasí. Ide teda o vacuum iuris... ktoré bude potrebné preklenúť doplnením právnej úpravy alebo judikatúrou...“*. Vzhľadom na to podľa sťažovateľov *„nie je možné predvídať, ako a či vôbec rozhodne o kompetenčnom spore Najvyšší súd SR. Preto nie je možné konanie na Najvyššom súde SR podľa § 43 CSP považovať za právny prostriedok, ktorý sťažovateľom zákon priznáva na ochranu ich základných práv a slobôd.“*

13. Pre prípad, že by ústavný súd vyhodnotil rozhodovanie podľa § 43 ods. 2 CSP ako spadajúce pod hypotézu § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), sťažovatelia sa domáhajú uplatnenia kategórie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre už naznačenú nejednoznačnosť právnej úpravy a prietahy v doterajšom postupe krajského súdu, ktorý napadnutým uznesením rozhodol po viac ako 1 a pol roku od začatia konania. Konanie teda trvá už viac ako 33 mesiacov a podľa sťažovateľov *„nie je zrejmé, ako, kedy a či vôbec rozhodne Najvyšší súd SR o vecnej príslušnosti“*.

14. Napokon sťažovatelia argumentujú, že zastavenie konania o ich ústavnej sťažnosti neprichádza do úvahy, keďže jediným právom aprobovaným dôvodom takého rozhodnutia je jej späťvzatie.

V.

Zastavenie konania

15. Ústavný súd o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľov rozhodol uznesením z 24. februára 2022. Skúmaním procesných podmienok konania totiž dospel k záveru, že kasačná sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nie je prípustná a sťažovatelia iný rozhodovací proces, v ktorom by bolo možné zvrátiť napadnuté uznesenie krajského súdu, iniciovať nemohli. Pritom uznesenie krajského súdu, hoci majúce procesnú povahu, má priamy dopad na sťažovateľmi označené práva, čo je dané porovnaním rozsahu právomoci správneho súdnictva (prieskum celého vyvlastňovacieho rozhodnutia), na ktoré sa sťažovatelia žalobou obrátili, a civilného súdnictva (prieskum zameraný na rozhodnutie o náhrade za vyvlastnenie), ktorému bola ich vec postúpená napadnutým uznesením.

16. Krajský súd však následne ústavný súd informoval, že po postúpení veci okresnému súdu tento prejavom nesúhlasu s postúpením vyvolal rozhodovanie o príslušnosti. Výsledok rozhodovania o nesúhlase okresného súdu pritom môže byť identický s tým, ktorého sa sťažovatelia ústavnou sťažnosťou domáhajú (vrátenie veci na rozhodovanie do sústavy správneho súdnictva). Podľa tvrdenia krajského súdu okresný súd predložil podľa § 43 ods. 2 CSP súdny spis najvyššiemu súdu.

17. Oznámené skutkové okolnosti ústavný súd preveril v súčinnosti s okresným súdom, ktorý oznámil, že po postúpení veci sťažovateľov z krajského súdu bola veci pridelená sp. zn. 14C/33/2021 a v dôsledku nesúhlasu s postúpením okresný súd odoslal súdny spis 17. marca 2022 na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) na účel rozhodnutia o kompetenčnom konflikte. Najvyšší správny súd ústavnému súdu oznámil, že súdny spis mu bol predložený 18. marca 2022, bol riadne zaevidovaný pod sp. zn. 11Skomp/26/2022 a pridelený sudcovi, ktorý je členom zákonného kompetenčného senátu. O kompetenčnom konflikte dosiaľ najvyšší správny súd nerozhodol.

18. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia v stanovisku k vyjadreniu krajského súdu kvalifikovane argumentovali v prospech pokračovania konania o ich ústavnej sťažnosti. Dĺžka konania o ich žalobe však podľa názoru ústavného súdu nemôže odôvodniť meritórny prieskum napadnutého uznesenia správneho súdu. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou nedovolávajú ochrany ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Vyhovenie ústavnej sťažnosti by nemalo za následok právoplatné ukončenie konania o ich žalobe. Sťažovateľom okrem toho nič nebráni podať ústavnú sťažnosť, ktorou by prieťahy v predmetnom konaní namietli.

19. Druhým dôvodom, pre ktorý má podľa sťažovateľov ústavný súd aj naďalej právomoc rozhodnúť o ich ústavnej sťažnosti je nejednoznačnosť právnej úpravy spoločného nadriadeného súdu v zmysle § 43 ods. 2 CSP. Ústavný súd sa však ani s touto námietkou nestotožňuje. V prvom rade uvádza, že nejednoznačnosť právnej úpravy nezavaruje súd povinnosti poskytovať súdnu ochranu. Ústavný súd síce prisviedča sťažovateľom, že zmena právnej úpravy rozhodovania o kompetenčných konfliktoch účinná od 1. augusta 2021 môže vyvolávať aplikačné ťažkosti. Okolnosti kauzy sťažovateľov ale nesignalizujú dopad na sťažovateľmi očakávanú súdnu ochranu,

ktorý by mohol ústavný súd uznať ako dôvod na ďalšie pokračovanie v konaní v záujme poskytnutia účinnej ochrany ich základným právam.

20. Ako totiž vyplýva zo zistení ústavného súdu, okresný súd predložil súdny spis na rozhodnutie o kompetenčnom konflikte 17. marca 2022, teda v čase, keď zmeny právnej úpravy účinnej od 1. augusta 2021 nemohli mať na rozhodovanie vo veci sťažovateľov dopad. Sťažovatelia argumentujú, že postúpenie veci nadriadenému súdu podľa § 18 ods. 4 SSP nemožno aplikovať na okolnosti ich vecí vzhľadom na to, že nejde o konflikt vyvolaný postúpením vecí všeobecným súdom správneho súdu, ale naopak, postúpením vecí správnym súdom všeobecnému (civilnému) súdu. Podľa názoru ústavného súdu je potom § 11 CSP v znení účinnom od 1. augusta 2021 na rozhodovanie po prejavení nesúhlasu s postúpením vecí okresným súdom aplikovateľný. Predmetné ustanovenie totiž zakotvilo existenciu kompetenčného senátu ako rozhodovacieho telesa vytvoreného na princípe paritného zastúpenia sudcov najvyššieho súdu i najvyššieho správneho súdu a určeného na rozhodovanie sporov o právomoc medzi súdmi a inými orgánmi. Vzhľadom na to, že ide o ustanovenie systematicky zaradené v CSP, čo je procesný predpis regulujúci rozhodovanie súkromnoprávných vecí, použitú kategóriu „súd“ nemožno v spojení s § 3 CSP vykladať inak než koncentráciou na kategóriu súdov rozhodujúcich súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Ďalšia právomoc vymedzená v § 4 CSP je v okolnostiach vecí sťažovateľov irelevantná. V terminológii CSP je tak správne súdy, ktoré súkromnoprávne veci zásadne nerozhodujú, potrebné zaradiť do kategórie iných orgánov v zmysle § 11 ods. 1 CSP, keďže špeciálnejšie koncipovaného ustanovenia upravujúceho rozhodovanie kompetenčného konfliktu vyvolaného nesúhlasom civilného súdu s postúpením vecí zo správneho súdu niet ani v CSP, ani v SSP. V prospech tohto konceptu napokon podporne svedčí aj znenie § 8 ods. 1 SSP účinné od 1. júna 2022, podľa ktorého kompetenčné spory medzi súdmi, ak je sporné, či vec patrí do správneho súdnictva, zásadne rozhoduje kompetenčný senát podľa § 11 CSP. Aj v zmysle dôvodovej správy k novoformulovanému § 8 ods. 1 SSP sa ním totiž *„potvrzuje výklad, v zmysle ktorého spory – ak nejde o spory medzi najvyššími súdnymi inštanciami – o tom, či vec patrí do správneho súdnictva, rozhoduje kompetenčný senát“*. Zjavne teda nejde o zakotvenie nového pravidla, ale o potvrdenie dosiaľ preferovanej interpretácie.

21. Okresný súd preto postupoval korektne, keď po tom, ako dospel k presvedčeniu o nesúhlase s postúpením veci od správneho súdu, predložil podľa § 43 ods. 2 CSP najvyššiemu správne súdu na rozhodnutie v kompetenčnom senáte kreovanom podľa § 11 ods. 1 CSP. Ten o kompetenčnom konflikte riadne rozhodne, čím predurčí pre súdy záväzným spôsobom právomoc civilného súdnictva (§ 3 a 4 CSP) alebo právomoc správneho súdnictva (§ 6 SSP) na rozhodnutie o žalobe sťažovateľov.

22. Pre rozhodovanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľov vykazujú popísané procesné súvislosti relevanciu kvôli ich dopadu na právomoc ústavného súdu. Ide pritom o kategóriu prameniaku v princípe subsidiarity zakotvenom v čl. 127 ods. 1 ústavy a nadväzne v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Zmysel a účel tohto princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (porovnaj III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, III. ÚS 358/2020, III. ÚS 403/2020, III. ÚS 415/2020).

23. Povaha ústavnej sťažnosti ako *ultima ratio* prostriedku ochrany základných práv a slobôd znamená, že ústavný súd je povinný ju odmietnuť, pokiaľ procesné okolnosti konania na inom súde ešte poskytnutie účinnej ochrany základným právam a slobodám účastníka takeho konania umožňujú. V konaní o žalobe sťažovateľov druhovo popísané okolnosti nastali tým, že okresný súd ako civilný súd, ktorému vec krajský súd postúpil, prejavil nesúhlas s postúpením tak, že právom aprobovaným postupom podľa § 43 ods. 2 CSP predložil súdny spis kompetenčnému senátu organizačne začlenenému na najvyššom správnom súde. Rozhodovanie o kompetenčnom konflikte pritom skutočne sťažovatelia nie sú oprávnení navrhnuť. Ide o autonómne rozhodnutie súdu, ktorému bola vec postúpená. Pre ústavný súd je však podstatné, že rozhodnutie kompetenčného senátu je spôsobilé viesť k výsledku, ktorý požadujú sťažovatelia svojou ústavnou sťažnosťou, a tým doceliť poskytnutie ochrany ich základným právam a slobodám spôsobom, ktorého sa domáhajú. Navyše, meritórnym preskúmaním ústavnej sťažnosti ústavným súdom by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší správny súd a ústavný súd (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o stav, ktorý je v právnom štáte neaprobovateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu tvoriacu integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

24. Právomoc ústavného súdu meritórne rozhodnúť o ústavnej sťažnosti sťažovateľov je preto v dôsledku začatia rozhodovania o kompetenčnom konflikte vylúčená. Vzhľadom na to, že táto procesná prekážka nebola prítomná v čase podania ústavnej sťažnosti, ale nastala až počas konania o nej, ústavný súd ju nemôže odmietnuť, ale iba konanie o nej zastaviť, a to podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 161 ods. 2 CSP. Zistenie neodstrániteľného nedostatku podmienky konania aj v minulosti predstavovalo základ pre zastavenie konania o ústavnej sťažnosti (II. ÚS 230/2013, II. ÚS 410/2013, IV. ÚS 37/2014, III. ÚS 124/2015).

25. Chýbajúce meritórne rozhodnutie ústavného súdu v konaní o ochrane základných práv slobôd pritom nevyvoláva žiadne pochybnosti o možnej *denegationis iustitiae*. Po rozhodnutí kompetenčného senátu sťažovateľom nebude nič brániť, aby sa v prípade ich presvedčenia o porušení ich základných práv a slobôd právnymi účinkami rozhodnutia kompetenčného senátu obrátili na ústavný súd novou ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu